Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

11. rujna 2018.*

„Damping – Uvoz keramičkih pločica podrijetlom iz Kine – Članak 11. stavci 3. i 5. i članak 17. Uredbe (EZ) br. 1225/2009 (koji je postao članak 11. stavci 3. i 5. i članak 17. Uredbe (EU) 2016/1036) – Odbijanje zahtjeva za djelomičnu privremenu reviziju ograničenu na damping konačne antidampinške pristojbe uvedene Provedbenom uredbom (EU) br. 917/2011 – Trajno promijenjene okolnosti – Odabir uzorka – Pojedinačno ispitivanje – Nepostojanje suradnje u ispitnom postupku koji je doveo do donošenja konačnih mjera”

U predmetu T-654/16,

Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, sa sjedištem u Foshan Cityju (Kina), koji zastupaju B. Spinoit i D. Philippe, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju M. França, T. Maxian Rusche, N. Kuplewatzky i A. Demeneix, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva koji se temelji na članku 263. UFEU-a kojim se traži poništenje Provedbene odluke Komisije C(2016) 4259 od 11. srpnja 2016. kojom se odbija zahtjev za djelomičnu privremenu reviziju ograničenu na dampinške aspekte s obzirom na konačne antidampinške mjere uvedene na uvoz keramičkih pločica podrijetlom iz Narodne Republike Kine Provedbenom uredbom Vijeća (EU) br. 917/2011 od 12. rujna 2011.,

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: H. Kanninen, predsjednik, J. Schwarcz (izvjestitelj) i C. Iliopoulos, suci,

tajnik: C. Heeren, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 28. studenoga 2017.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

Okolnosti spora

1 Tužitelj Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, sa sjedištem u Foshanu (Kina), proizvodi keramičke pločice.

2 Vijeće Europske unije donijelo je 12. rujna 2011. Provedbenu uredbu (EU) br. 917/2011 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz keramičkih pločica podrijetlom iz Narodne Republike Kine (SL 2011., L 238, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 119., str. 247.; u daljnjem tekstu: Konačna uredba). Stope antidampinške pristojbe temeljile su se na dampinškim maržama utvrđenima u ispitnom postupku jer su bile niže od marža štete.

3 Tijekom ispitnog postupka koji je doveo do utvrđivanja tih konačnih mjera Europska komisija primijenila je odabir uzorka, u skladu s člankom 17. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 2009., L 343, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.), kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EU) br. 37/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. siječnja 2014. (SL 2014., L 18, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Osnovna uredba) [zamijenjena Uredbom (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2016., L 176, str. 21.)]. Proizvođačima izvoznicima u uzorku kojima je odobren individualni pristup, u skladu s člankom 9. stavkom 5. Osnovne uredbe (koji je postao članak 9. stavak 5. Uredbe 2016/1036), nametnute su pojedinačne stope antidampinških pristojbi. Proizvođačima izvoznicima koji su surađivali u ispitnom postupku, ali nisu bili uvršteni u uzorak i jednom proizvođaču izvozniku koji je bio uvršten u uzorak, ali kojem nije odobren individualni pristup, nametnuta je stopa antidampinških pristojbi, izračunata na temelju članka 9. stavka 6. Osnovne uredbe (koji je postao članak 9. stavak 6. Uredbe 2016/1036), kao ponderirani prosjek dampinških marži utvrđenih za proizvođače izvoznike uvrštene u uzorak, tj. 30,6 %. Zahtjeve za pojedinačno ispitivanje, u skladu s člankom 17. stavkom 3. Osnovne uredbe (koji je postao članak 17. stavak 3. Uredbe 2016/1036), podnijelo je osam proizvođača izvoznika koji su surađivali. Odlučeno je da će se provesti pojedinačno ispitivanje samo za jednog od tih proizvođača izvoznika jer se time ne bi nerazumno otežao zadatak. Taj proizvođač izvoznik bio je daleko najveći od osam proizvođača izvoznika koji su zatražili pojedinačno ispitivanje. Međutim, nakon konačne objave utvrđeno je da taj proizvođač izvoznik nije dostavio određene potrebne informacije, tako da su se zaključci koji se odnose na tog proizvođača izvoznika temeljili na raspoloživim činjenicama, na temelju članka 18. Osnovne uredbe (koji je postao članak 18. Uredbe 2016/1036). Navedenom proizvođaču izvozniku i proizvođačima izvoznicima koji nisu surađivali u ispitnom postupku nametnuta je stopa antidampinške pristojbe utvrđena primjenom najviše od dampinških marži utvrđenih za reprezentativni proizvod proizvođača izvoznika koji je surađivao, tj. 69,7 %.

4 Tužitelj nije sudjelovao u upravnom postupku koji je doveo do donošenja Konačne uredbe pa se njegovo ime ne nalazi u Prilogu I. Konačnoj uredbi. Stoga njegov uvoz dotičnog proizvoda podliježe stopi od 69,7 %.

5 Dopisom od 7. rujna 2013. tužitelj je od Komisije zatražio djelomičnu privremenu reviziju ograničenu na damping na temelju članka 11. stavka 3. Osnovne uredbe (koji je postao članak 11. stavak 3. Uredbe 2016/1036). Taj zahtjev bio je obrazložen, s jedne strane, tužiteljevim uspostavljanjem novog distribucijskog sustava posredstvom povezanog poduzeća i, s druge strane, uvođenjem nove vrste proizvoda koja nije postojala u razdoblju od 1. travnja 2009. do 31. ožujka 2010. (u daljnjem tekstu: razdoblje ispitnog postupka). Tužitelj je u svojem zahtjevu za reviziju naveo da nije sudjelovao u početnom ispitnom postupku jer nije znao konačno odredište proizvoda koje je tijekom razdoblja ispitnog postupka prodavao samo jednom kineskom trgovačkom društvu. Budući da je tužitelj istaknuo kako nije izvozio dotični proizvod u Europsku uniju tijekom razdoblja ispitnog postupka,

Komisijine službe skrenule su mu pozornost na činjenicu da je, u slučaju da je taj navod bio točan, zakonito sredstvo za odobrenje stope pristojbe od 30,6 % bilo zatražiti da mu se dodijeli status novog proizvođača izvoznika u skladu s člankom 3. Konačne uredbe. Tom je odredbom predviđeno sljedeće:

„Ako bilo koji [kineski] proizvođač Komisiji dostavi dostatne dokaze da nije izvozio robu opisanu u članku 1. stavku 1. podrijetlom iz [Kine] tijekom razdoblja ispitnog postupka (1. travnja 2009.–31. ožujka 2010.), da nije povezan s izvoznikom ili proizvođačem koji podliježe mjerama uvedenima ovom Uredbom i da je ili stvarno izvezao dotičnu robu ili je preuzeo neopozivu ugovornu obvezu da izveze značajnu količinu u Uniju nakon kraja razdoblja ispitnog postupka, Vijeće, djelujući običnom većinom na prijedlog Komisije, nakon savjetovanja sa Savjetodavnim odborom, može izmijeniti članak 1. stavak 2. kako bi tom proizvođaču odredilo pristojbu koja se primjenjuje na proizvođače koji su surađivali, ali nisu uvršteni u uzorak, tj. 30,6 %.”

6 Nakon niza razmijenjenih dopisa s Komisijom tužitelj je dopisom od 10. veljače 2015. zatražio obustavu obrade njegova zahtjeva za privremenu reviziju na temelju članka 11. stavka 3. Osnovne uredbe kako ne bi usporio svoj zahtjev za status novog proizvođača izvoznika koji je bio podnesen tijekom te razmjene dopisa.

7 Tužitelj je 28. siječnja 2016. zatražio od Komisije da nastavi obrađivati njegov zahtjev za privremenu reviziju. Komisija je 13. travnja 2016. dostavila tužitelju osnovni dokument s informacijama koji je sadržavao ponovljene bitne činjenice i argumente na temelju kojih je Komisija namjeravala odbiti taj zahtjev. Komisija je odlukom od 15. travnja 2016. odbila zahtjev za status novog proizvođača izvoznika. Posebno je smatrala da se na temelju ispitnog postupka nije moglo utvrditi da tužitelj tijekom razdoblja ispitnog postupka nije izvozio dotični proizvod podrijetlom iz Kine u Uniju i da nije bio povezan s izvoznikom ili proizvođačem koji podliježu mjerama uvedenima Konačnom uredbom. Tužitelj je tu odluku osporio u predmetu Foshan Lihua Ceramic/Komisija (T-310/16). Tužitelj je 22. travnja 2016. odgovorio na osnovni dokument s informacijama. Među ostalim, smatrao je da je Komisijina ocjena bila zahvaćena pogreškom koja se tiče prava jer je Komisija odbila pokrenuti ispitni postupak privremene revizije s obrazloženjem da tužitelj nije bio uvršten u uzorak.

8 Komisija je odbila tužiteljev zahtjev za privremenu reviziju odlukom od 11. srpnja 2016. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka). U uvodnoj izjavi 8. te odluke Komisija je navela:

„Kako je objašnjeno u točki 8. osnovnog dokumenta s informacijama, Komisija je tijekom početnog ispitnog postupka primijenila odabir uzorka. Komisija je stoga ispitala situaciju ograničenog broja proizvođača izvoznika koji su bili odabrani za uzorak, u koji tužitelj nije bio uvršten. Budući da se mjere koje su na snazi temelje na ispitivanju trgovačkih društava uvrštenih u uzorak, navod koji se temelji na promijenjenim okolnostima u smislu članka 11. stavka 3. Osnovne uredbe, mora se odnositi na ista trgovačka društva uvrštena u uzorak ili na promjene koje utječu na sve proizvođače izvoznike u toj zemlji. Budući da se promijenjene okolnosti na koje se poziva tužitelj odnose isključivo na njegovu situaciju, a ne i na onu društava uvrštenih u uzorak ili onu svih proizvođača izvoznika iz [Kine], ta promjena nije relevantna u okviru zahtjeva na temelju članka 11. stavka 3. Osnovne uredbe. Naime, u početnom ispitnom postupku nisu utvrđene pojedinačne dampinške marže za tužitelja zato što tužitelj nije zatražio individualni pristup. Tužitelj se ne može pozivati na članak 11. stavak 3. Osnovne uredbe kako bi sada za njega bila utvrđena pojedinačna dampinška marža. U suprotnom bi mogućnost odabira uzorka bila lišena svojeg korisnog učinka. Ako je njegova pojedinačna dampinška marža niža od iznosa koji se primjenjuje na njegov izvoz na temelju odabira uzorka, njegovi uvoznici mogu zatražiti povrat na temelju članka 11. stavka 8. Osnovne uredbe (koji je postao članak 11. stavak 8. Uredbe 2016/1036). Stoga je tužiteljev zahtjev […] odbijen.”

Postupak i zahtjevi stranaka

9 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 13. rujna 2016. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.

10 U replici koja se odnosi na predmet Foshan Lihua Ceramic/Komisija (T-310/16) tužitelj je 7. prosinca 2016. zatražio spajanje potonjeg predmeta s ovim predmetom. Komisija se 16. prosinca 2016. usprotivila tom spajanju. Odlukom od 23. siječnja 2017. predsjednik četvrtog vijeća Općeg suda odlučio je da neće spojiti predmete u pitanju.

11 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži Komisiji snošenje troškova.

12 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

13 Tužitelj ističe jedan tužbeni razlog koji se temelji na povredi odredaba članka 11. stavaka 3. i 5. i članka 17. stavka 3. Osnovne uredbe (članak 11. stavak 5. koji je postao članak 11. stavak 5. Uredbe 2016/1036), i članka 6.10.2. Sporazuma o provedbi članka VI. općeg sporazuma o carinama i trgovini iz 1994. (GATT) (SL 1994., L 336., str. 103., u daljnjem tekstu: Antidampinški sporazum) iz Priloga 1. A Sporazumu o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (WTO) (SL 1994., L 336, str. 3.). U prilog tom tužbenom razlogu tužitelj navodi, u bitnome, sedam argumenata.

14 Kao prvo, tužitelj u bitnome smatra da iz članka 11. stavka 3. Osnovne uredbe ne proizlazi da se zahtjev za privremenu reviziju proizvođača izvoznika koji nije uvršten u uzorak mora temeljiti na dokazu promijenjenih okolnosti koje se odnose na sve proizvođače izvoznike. Dokazati takve promijenjene okolnosti bilo bi uostalom gotovo uvijek nemoguće.

15 Kao drugo, tužitelj smatra da je bio diskriminiran jer proizvođači izvoznici uvršteni u uzorak nisu obvezni dostaviti takav dokaz. U tom pogledu tužitelj osporava da se proizvođači izvoznici uvršteni u uzorak i proizvođači izvoznici koji u njega nisu uvršteni nalaze u drukčijoj situaciji. Razlika između tih dviju skupina proizvođača izvoznika nije posljedica nikakve razlike u „specifičnosti, posebnosti ili prirodi" između njih, nego proizlazi isključivo iz primjene široke margine prosudbe kojom Komisija raspolaže u određivanju kriterija za odabir uzorka.

16 Kao treće, iz točke 189. presude od 9. lipnja 2016., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Vijeće (T-276/13, EU:T:2016:340), proizlazi da se pojedinačno ispitivanje proizvođača izvoznika mora odobriti, osim u slučaju kad je broj izvoznika ili proizvođača toliko velik da bi pojedinačna ispitivanja nepotrebno otežala zadaću nadležnih tijela i spriječila pravovremeni završetak ispitnog postupka. Međutim, iako Komisija nije tužitelju odobrila pojedinačno ispitivanje, ona nije tvrdila da njegov zahtjev za reviziju iz rujna 2013. onemogućava pravovremen završetak ispitnog postupka revizije. Stoga je Komisija povrijedila članak 17. stavak 3. Osnovne uredbe i članak 6.10.2. Antidampinškog sporazuma. Nadalje, suprotno Komisijinu stajalištu, Osnovna uredba ne predviđa nikakvo vremensko ograničenje za zahtjev za pojedinačno ispitivanje.

17 Kao četvrto, iz članka 11. stavka 5. Osnovne uredbe proizlazi da se članak 17. stavak 3. iste uredbe također primjenjuje u postupcima privremene revizije. Stoga je obrazloženje koje odbijanje pokretanja ispitnog postupka revizije temelji na korisnom učinku odabira uzorka pogrešno.

18 Kao peto, posebno tijelo osnovano u okviru STO-a odlučilo je u svojem izvješću naslovljenom „Sjedinjene Američke Države – Antidampinške mjere za određene kozice iz Vijetnama” i donesenom 11. srpnja 2011. (WT/DS404/R, točka 7.181), u vezi s privremenom revizijom, da do primjene prve rečenice članka 6.10.2. Antidampinškog sporazuma dolazi samo ako neizabrani izvoznici ili proizvođači daju takozvane dobrovoljne odgovore. Tužiteljev zahtjev za privremenu reviziju treba smatrati dobrovoljnim odgovorom u smislu te odredbe.

19 Kao šesto, tužitelj u replici tvrdi da ga je Komisija, nakon podnošenja njegova zahtjeva i dokazivanja pojedinačnih i posebnih promijenjenih okolnosti, trebala tretirati barem kao izvoznika koji je već surađivao i na njega primijeniti, u skladu s člankom 9. stavkom 6. Osnovne uredbe, stopu antidampinške pristojbe izračunatu kao ponderirani prosjek dampinških marži proizvođača izvoznika uvrštenih u uzorak.

20 Kao sedmo, tužitelj je već istaknuo svoje argumente koji se temelje na članku 17. stavku 3. Osnovne uredbe u svojem odgovoru na osnovni dokument s informacijama, ali Komisija na to nije reagirala u pobijanoj odluci iako je na taj način povrijedila tužiteljevo pravo na pošteno suđenje i njegova prava na obranu. Osim toga, uskrativši mu status novog izvoznika i privremenu reviziju, Komisija je onemogućila tužitelju da se na njega pravilno primijene pravila koja su na snazi.

21 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

22 U tom pogledu valja podsjetiti da je u skladu s člankom 11. stavkom 3. prvim podstavkom Osnovne uredbe moguće revidirati potrebu za daljnjom primjenom uvedenih mjera, osobito na zahtjev Unijinih izvoznika, uvoznika ili proizvođača ako taj zahtjev sadržava dostatne dokaze koji utvrđuju potrebu za privremenom revizijom. U ovom predmetu tužitelj je podnio zahtjev u svojstvu proizvođača izvoznika. Osim toga, između stranaka je nesporno da se navedeni zahtjev odnosio isključivo na damping.

23 Iz odredaba članka 11. stavka 3. drugog podstavka Osnovne uredbe u bitnome proizlazi da, kada zahtjev podnosi izvoznik te ako se on odnosi isključivo na damping, potreba za privremenom revizijom podrazumijeva da navedeni zahtjev sadržava dostatne dokaze koji dokazuju da više nije potrebna daljnja primjena mjere da bi se uklonio učinak dampinga.

24 Iz sudske prakse proizlazi da, kad je riječ o obradi zahtjeva za reviziju koji se odnosi isključivo na damping, Vijeće na temelju navedenih odredaba može utvrditi postojanje značajnih promijenjenih okolnosti koje se odnose na damping te ima pravo, nakon što potvrdi trajnu prirodu tih promjena, zaključiti da valja izmijeniti predmetne antidampinške pristojbe (vidjeti presudu od 28. travnja 2015., CHEMK i KF/Vijeće, T-169/12, EU:T:2015:231, t. 37. i navedenu sudsku praksu).

25 Kao što to proizlazi iz teksta članka 11. stavka 3. drugog i trećeg podstavka Osnovne uredbe (koji je postao članak 11. stavak 3. drugi i treći podstavak Uredbe 2016/1036), cilj privremene revizije je utvrditi postoji li potreba za daljnjom primjenom antidampinških mjera i, s tim u vezi, kad se izvoznikov zahtjev za reviziju odnosi samo na damping, trebaju li institucije prvo ocijeniti postoji li potreba za zadržavanjem postojeće mjere te na temelju toga utvrditi postojanje ne samo značajno nego i trajno promijenjenih okolnosti u pogledu dampinga (presuda od 28. travnja 2015., CHEMK i KF/Vijeće, T-169/12, EU:T:2015:231, t. 43.).

26 Sud je precizirao da je, u okviru primjene članka 14. stavka 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2176/84 od 23. srpnja 1984. o zaštiti od dampinškog ili subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske ekonomske zajednice (SL 1984., L 201, str. 1.), prema kojem se revizija provodi na zahtjev zainteresirane stranke, osobito pod uvjetom da ona podnese dokaze promijenjenih okolnosti koje su dostatne za opravdanje potrebe za tom revizijom, postupak revizije koji se provodi u slučaju izmjene podataka omogućio utvrđivanje vrijednosti provedenih uredbom koja je uvela antidampinške mjere (presuda od 24. veljače 1987., Continentale Produkten Gesellschaft/Komisija, 312/84, EU:C:1987:94, t. 11.). Upravo s obzirom na tu sudsku praksu Opći je sud presudio, u okviru primjene članka 11.

stavka 3. Uredbe Vijeća (EZ) br. 384/96 od 22. prosinca 1995. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 1996., L 56, str. 1.) (koji je postao članak 11. stavak 3. Osnovne uredbe), da je svrha postupka revizije prilagoditi nametnute pristojbe promjenama elemenata na kojima su se temeljile i, stoga, pretpostavlja izmjenu tih elemenata (presuda od 29. lipnja 2000., Medici Grimm/Vijeće, T-7/99, EU:T:2000:175, t. 82.).

27 Iz toga slijedi da se u zahtjevu za privremenu reviziju, predviđenom člankom 11. stavkom 3. Osnovne uredbe i ograničenom na damping, a koji je podnio proizvođač izvoznik moraju podnijeti dokazni prijedlozi da su se elementi, koji su bili temelj za utvrđivanje dampinške marže korištene za utvrđivanje antidampinške pristojbe koja se primjenjuje na proizvođača izvoznika koji je podnio navedeni zahtjev, značajno i trajno izmijenili.

28 U ovom se slučaju smatra da tužitelj nije surađivao u ispitnom postupku jer nije sudjelovao u ispitnom postupku koji je doveo do donošenja Konačne uredbe na temelju članka 18. stavka 1. Osnovne Uredbe (koji je postao članak 18. stavak 1. Uredbe 2016/1036) i točke 6. Obavijesti o pokretanju tog početnog postupka (SL 2010., C 160, str. 20.). Zaključci o proizvođačima izvoznicima koji nisu surađivali temeljili su se, u skladu s istim odredbama, na raspoloživim podacima, slijedom čega su mogli biti manje povoljni nego da su proizvođači izvoznici surađivali.

29 Konkretno, iz uvodnih izjava 66. i 77. Uredbe Komisije (EU) br. 258/2011 od 16. ožujka 2011. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz keramičkih pločica podrijetlom iz Kine (SL 2011., L 70, str. 5.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 56., str. 268.) i uvodnih izjava 92. i 93. Konačne uredbe proizlazi da je proizvođačima izvoznicima koji nisu surađivali u ispitnom postupku, poput tužitelja, nametnuta stopa antidampinške pristojbe utvrđena primjenom najviše dampinške marže utvrđene za jedan reprezentativni proizvod proizvođača izvoznika koji je surađivao, tj. 69,7 %.

30 Iz toga slijedi da svaki proizvođač izvoznik iz ove kategorije mora dokazati da su se okolnosti, koje su bile temelj za to potonje utvrđenje, izmijenile značajno i trajno. Budući da se to utvrđenje temelji na podacima o uzorku, tužitelj može ispuniti svoju obvezu u pogledu tereta dokazivanja, kao što to pravilno ističe Komisija, također dokazujući da su se elementi, koji su bili temelj za utvrđivanje dampinške marže korištene za utvrđivanje stopa antidampinške pristojbe primjenjivih na trgovačka društva uvrštena u uzorak, značajno i trajno izmijenili ili da su takve promjene utjecale na sve proizvođače izvoznike u zemlji izvoznici.

31 Budući da je tužitelj u svojem zahtjevu za privremenu reviziju ograničenom na damping istaknuo samo uspostavu novog distribucijskog sustava pomoću povezanog poduzeća i uvođenje nove vrste proizvoda koja nije postojala tijekom razdoblja ispitnog postupka, on je istaknuo samo informacije o svojoj situaciji, što je uostalom izričito priznao.

32 Iz toga slijedi da je Komisija opravdano mogla zaključiti da tužitelj nije podnio potrebne elemente koji opravdavaju pokretanje djelomične privremene revizije ograničene na damping i, stoga, odbiti njegov zahtjev.

33 Taj zaključak nije doveden u pitanje drugim tužiteljevim argumentima.

34 Kao prvo, kad je riječ o argumentu koji se temelji na navodnoj diskriminaciji tužitelja u odnosu na poduzetnike uvrštene u uzorak, s jedne strane, valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, poštovanje načela jednakosti i nediskriminacije zahtijeva da se u usporedivim situacijama ne postupa na različit način i da se u različitim situacijama ne postupa na jednak način, osim ako takvo postupanje nije objektivno opravdano (vidjeti presudu od 13. prosinca 2007., Asda Stores, C-372/06, EU:C:2007:787, t. 62. i navedenu sudsku praksu). Tužitelj koji nije surađivao u početnom ispitnom postupku nikako nije u istoj situaciji u pogledu utvrđenja koja se odnose na dampinške marže za proizvođače izvoznike koji su u njemu sudjelovali. Zakonodavac je u članku 18. stavku 1. Osnovne

uredbe predvidio da je stopa antidampinške pristojbe za proizvođače izvoznike koji nisu surađivali utvrđena na temelju raspoloživih podataka, slijedom čega su stope mogle biti manje povoljne nego da su surađivali. Način utvrđivanja te stope u početnom postupku logično utječe na uvjete u kojima takav proizvođač izvoznik može zatražiti djelomičnu privremenu reviziju ograničenu na damping, kako je upravo precizirano u točkama 22. do 32. ove presude.

35 S druge strane, tužitelj ne može dokazati postojanje diskriminacije u odnosu na sebe navodnom diskriminacijom proizvođača izvoznika koji su surađivali, a nisu bili uvršteni u uzorak, u odnosu na one koji su u nj bili uvršteni. Budući da nije sudjelovao u početnom ispitnom postupku, tužitelj nije zatražio da bude uvršten u uzorak. Budući da se njegov argument ne odnosi na njegovu situaciju, njegova eventualna osnovanost ne može dovesti do poništenja pobijane odluke u pogledu tužitelja. Stoga on nema nikakav interes za njegovo isticanje (vidjeti u tom smislu presudu od 28. veljače 2017., JingAo Solar i dr./Vijeće, T-157/14, neobjavljena, EU:T:2017:127, t. 64. do 72.).

36 Kao drugo, što se tiče argumenata koji se temelje na povredi članka 11. stavka 5. i članka 17. stavka 3. Osnovne uredbe (vidjeti točke 16. i 17. ove presude), na prvom mjestu, treba podsjetiti da prilikom tumačenja odredbe prava Unije valja uzeti u obzir ne samo njezin tekst, nego i kontekst u kojem se nalazi i ciljeve propisa kojeg je ona dio (vidjeti presudu od 18. rujna 2014., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, t. 42. i navedenu sudsku praksu).

37 Kao drugo, iz članka 11. stavka 5. Osnovne uredbe proizlazi da se „[o]dgovarajuće odredbe ove Uredbe u vezi postupaka i vođenja ispitnih postupka, osim odredbi koje se odnose na rokove, primjenjuju […] na sve postupke revizije koji se provode prema stavcima 2., 3. i 4.”. Stoga članak 11. stavak 5. Osnovne uredbe ne proširuje na postupke revizije primjenu svih odredaba o postupcima i vođenju ispitnih postupaka koji se primjenjuju u okviru početnog ispitnog postupka. Članak 11. stavak 5. Osnovne uredbe uvjetuje primjenu tih odredaba na postupke revizije njihovom relevantnošću.

38 Kao treće, ustaljena je sudska praksa da se postupak revizije načelno razlikuje od početnog ispitnog postupka koji je uređen drugim odredbama Osnovne uredbe. Objektivna razlika između tih dviju vrsta postupaka temelji se na činjenici da je uvoz koji podliježe postupku revizije već bio predmetom uvođenja konačnih antidampinških mjera i da su u pogledu njega već načelno bili podneseni dokazi dostatni za utvrđenje da bi ukidanje tih mjera vjerojatno pogodovalo nastavku ili ponovnom nastanku dampinga i štete. S druge strane, kad je uvoz predmet početnog ispitnog postupka, njegov je cilj upravo utvrditi postojanje, stupanj i učinak svakog navodnog dampinga (presuda od 27. siječnja 2005., Europe Chemi-Con (Deutschland)/Vijeće, C-422/02 P, EU:C:2005:56, t. 48. do 50.; vidjeti također presudu od 28. travnja 2015., CHEMK i KF/Vijeće, T-169/12, EU:T:2015:231, t. 59. i 60. i navedenu sudsku praksu).

39 U tim uvjetima, Sud je već zaključio da neke od odredaba koje uređuju početni ispitni postupak nisu namijenjene primjeni u postupku revizije s obzirom na opću strukturu i ciljeve sustava utvrđenog Osnovnom uredbom (vidjeti presudu od 28. travnja 2015., CHEMK i KF/Vijeće, T-169/12, EU:T:2015:231, t. 59. i navedenu sudsku praksu).

40 U ovom je slučaju dovoljno utvrditi da je primjena članka 17. stavka 3. Osnovne uredbe, koji pojedinačno ispitivanje predviđa također u okviru ocjene zahtjeva za privremenu reviziju koji je podnio proizvođač izvoznik koji nije surađivao u početnom ispitnom postupku, protivna svrsi postupka privremene revizije, kako je navedeno u točkama 22. do 27. ove presude. Naime, takav pristup ne omogućuje ocijeniti jesu li se elementi, koji su bili temelj za utvrđivanje dampinške marže korištene za utvrđivanje antidampinške pristojbe koja je primjenjiva na navedenog proizvođača izvoznika, izmijenili značajno i trajno. Podaci iz analize informacija koje se odnose na proizvođače izvoznike u uzorku mogu se usporediti s podacima specifičnima za proizvođača izvoznika u pitanju.

41 Stoga, u okviru ocjene potrebe pokretanja ispitnog postupka privremene revizije na temelju dviju navodnih izmjena okolnosti koje je istaknuo tužitelj, primjena pojedinačnog ispitivanja nije relevantna. U suprotnome bi tužitelj mogao zaobići obveze u pogledu tereta dokazivanja koje mu se, zbog njegova statusa poduzetnika koji nije surađivao u početnom ispitnom postupku, nameću u okviru primjene članka 11. stavka 3. Osnovne uredbe.

42 Iz toga slijedi da se općoj strukturi i ciljevima sustava utvrđenima Osnovnom uredbom protivi to da se tužitelj poziva na članak 11. stavak 5. i članak 17. stavak 3. Osnovne uredbe kako bi na kraju postupka koji je pokrenuo na temelju članka 11. stavka 3. te iste uredbe zatražio pojedinačnu stopu antidampinške pristojbe. Tužiteljevo navođenje članka 6.10.2. Antidampinškog sporazuma u prilog svojim argumentima ne može se prihvatiti s obzirom na to da je potonja odredba, osim njezine druge rečenice da „[d]obrovoljni odgovori neće biti obeshrabreni", prenesena u članak 17. stavak 3. Osnovne uredbe a da tužitelj pritom ne tvrdi da je to prenošenje nepravilno.

43 Ti su zaključci potkrijepljeni, najprije, tekstom i strukturom članka 17. Osnovne uredbe, a posebno njegovim stavkom 3., prema kojem se pojedinačno ispitivanje predviđeno tom odredbom primjenjuje isključivo u okviru ispitivanja gdje je Komisija primijenila odabir uzorka. Naime, njime je propisano da, „[k]ada je ispitivanje ograničeno u skladu s ovim člankom, pojedinačna dampinška marža se ipak izračunava". Međutim, ispitivanje zahtjeva za privremenu reviziju razlikuje se od ispitivanja koje je dovelo do uvođenja konačnih antidampinških mjera (vidjeti stavak 38. ove presude) i ne predstavlja njegov nastavak suprotno tužiteljevoj tvrdnji sa rasprave. Različit karakter tih dvaju ispitivanja dodatno potvrđuje njihova povezanost kako proizlazi iz Osnovne uredbe. Naime, kao prvo, proizvođač izvoznik može zatražiti privremenu reviziju, u skladu s člankom 11. stavkom 3. prvim podstavkom Osnovne uredbe, tek po proteku jedne godine od uvođenja konačnih mjera, kao drugo, razdoblje ispitnog postupka privremene revizije dolazi nakon razdoblja početnog ispitnog postupka (presude od 28. siječnja 2016., CM Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, t. 72.; od 13. rujna 2013., Cixi Jiangnan Chemical Fiber i dr./Vijeće, T-537/08, neobjavljena, EU:T:2013:428, t. 71. i mišljenje nezavisnog odvjetnika N. Jääskinena u spojenim predmetima CM Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2015:628, t. 29.) i, kao treće, ispitni postupak privremene revizije može biti ograničen, osobito u pogledu dampinga ili štete, dok početni ispitni postupak mora biti potpun.

44 U ovom slučaju, u okviru obrade tužiteljeva zahtjeva za privremenu reviziju, Komisija nije provela odabir uzorka prema članku 17. stavku 1. Osnovne uredbe (koji je postao članak 17. stavak 1. Uredbe 2016/1036). Komisija je obradila taj zahtjev izravno na temelju informacija koje su u njemu bile sadržane. Članak 17. stavak 3. Osnovne uredbe stoga nije primjenjiv na taj postupak.

45 Nadalje, suprotno onomu što ističe tužitelj, on ne može zatražiti pojedinačno ispitivanje prema članku 17. stavku 3. Osnovne uredbe u svako doba kako bi potaknuo Komisiju na preispitivanje stope antidampinške pristojbe koja se primjenjuje na njegov uvoz. Stope antidampinških pristojbi mogu se izmijeniti samo primjenom članaka 11. i 12. Osnovne uredbe (članak 12. je postao članak 12. Uredbe 2016/1036). Tužiteljev zahtjev bio je podnesen na temelju članka 11. stavka 3. Osnovne uredbe te je već bilo presuđeno u točkama 41. i 42. ove presude da primjena članka 17. stavka 3. te iste uredbe nije bila u ovom slučaju relevantna u tom smislu.

46 Konačno, i u slučaju primjene odabira uzorka u početnom ispitnom postupku, iz članka 11. stavka 4. četvrtog podstavka Osnovne uredbe (koji je postao članak 11. stavak 4. četvrti podstavak Uredbe 2016/1036) proizlazi da novi proizvođač izvoznik ne može zatražiti reviziju u skladu s prethodnim podstavcima tog istog stavka. Tomu je tako kako bi se izbjeglo da se takvi proizvođači izvoznici stavljaju u povoljniju situaciju u odnosu na proizvođače izvoznike koji su surađivali u početnom ispitnom postupku, ali nisu bili u uzorku, i kojima je, stoga, nametnuta stopa antidampinške pristojbe izračunata u skladu s člankom 9. stavkom 6. Osnovne uredbe. Međutim, nema razloga vjerovati da je Unijin zakonodavac namjeravao dopustiti proizvođaču izvozniku koji nije surađivao u početnom ispitnom postupku da se na njega na kraju postupka revizije primjenjuje pojedinačna stopa antidampinške pristojbe ako ju je isključio za nove proizvođače izvoznike.

47 Kao treće, tužitelj je tek u okviru replike istaknuo argument prema kojem ga je Komisija barem od sada mogla tretirati kao proizvođača izvoznika koji je surađivao i zbog toga mu dodijeliti stopu antidampinške pristojbe primjenjivu, na temelju članka 9. stavka 6. Osnovne uredbe, na proizvođače izvoznike koji su surađivali. Upitan o tome na raspravi, tužitelj je priznao da se radilo o novom tužbenom razlogu koji se temeljio na povredi te potonje odredbe a da nije istaknuo nikakav argument prema kojem bi se taj tužbeni razlog temeljio na pravnim i činjeničnim elementima za koje se saznalo tijekom postupka ili da ga treba smatrati dopunom argumenta istaknutog u tužbi. Stoga je on nedopušten na temelju članka 84. Poslovnika Općeg suda.

48 Kao četvrto, kada je riječ o navodima koji se temelje na tumačenju članka 6.10.2 Antidampinškog sporazuma, u izvješću posebnog tijela osnovanog u okviru WTO-a naslovljenom „Sjedinjene Američke Države – Antidampinške mjere za određene kozice iz Vijetnama” i donesenom 11. srpnja 2011. (WT/DS404/R, stavak 7.181.), treba utvrditi da ni iz odlomka tog izvješća koji je naveo tužitelj, a ni iz kojeg drugog odlomka navedenog izvješća koji se odnosi na tumačenje tog članka, ne proizlazi da su tijela nadležna za antidampinške ispitne postupke, poput Komisije, obvezna pokrenuti postupak privremene revizije, poput onog predviđenog u okviru prava Unije u članku 11. stavku 3. Osnovne uredbe, na temelju informacija koje se odnose isključivo na navodno promijenjene okolnosti koje utječu na proizvođača izvoznika koji nije surađivao u početnom ispitnom postupku i u kojem je primijenjen odabir uzorka. Iz toga ne proizlazi ni da se, u situaciji poput one u ovom slučaju, takav proizvođač izvoznik može pozivati na članak 6.10.2. Antidampinškog sporazuma u okviru svojeg zahtjeva za pokretanje privremene revizije temeljenog na informacijama koje se odnose samo na njega.

49 Kao peto, tužitelj prigovara Komisiji da u pobijanoj odluci nije reagirala na njegove argumente koji se temelje na članku 17. stavku 3. Osnovne uredbe. Međutim, kako je upravo presuđeno, ta odredba u ovom slučaju nimalo ne utječe na tumačenje i primjenu članka 11. stavka 3. Osnovne uredbe, kako je precizirano u točkama 22. do 32. ove presude. Izbjegavanjem izričitog odgovora na argumente koji se temelje na odredbi koja nije primjenjiva u ovom slučaju, Komisija nije mogla povrijediti prava na pošteno suđenje i prava na obranu.

50 Stoga jedini tužbeni razlog valja odbiti.

Troškovi

51 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

52 Budući da tužitelj nije uspio u postupku, treba mu naložiti snošenje vlastitih troškova, kao i troškova Komisije.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Društvu Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd nalaže se snošenje troškova.

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 11. rujna 2018.

Potpisi